

НЕ ТИ СЕ СЪРДИМЪ, МАМО

Щомъ се върна отъ работа, госпожа Христова се приготви да излѣзе за покупки. Утре е недѣля, и всички дюкяни ще бждатъ затворени, мислѣше си тя.

— Мамо, обади се Ваню, нѣма да забравишъ, нали?

— Какво да не забравя, момчето ми?

— Всѣки пжтъ, когато утре е недѣля, ти купувашъ на батка и на мене по едно шоколадче.

— Добре, добре, ще ви купя и сега, — каза майката, взе мрежата за покупки и излѣзе.

— Тя ходи на фурната за хлѣбъ, ходи въ бакалницата, ходи при зеленичара и най-после се отби при месаря.

— Какво месо ще вземете? — я запита той още при влизането ѝ. Госпожата не отвърна веднага. Правѣше смѣтка, като плати месото, да ѝ останатъ 6 лева за шоколадчета на децата.

Когато си свърши работата и се готвѣше да излѣзе, въ месарницата влѣзе единъ господинъ. Той бѣше много слабъ, като че скоро се бѣ дигналъ отъ легло. Очитѣ му бѣха хлѣтнали. Блѣдото му лице бѣ обрасло съ черна брада. Облѣклото му бѣ износено, но отъ хубавъ платъ. Личеше, че този човѣкъ нѣкога е билъ добре, но сега е изпадналъ. Имаше много измъченъ видъ.

— Вие какво месо желаете? — запита го месарьтъ.

Човѣкътъ брѣкна въ джоба си, извади паритѣ, които имаше, преброи ги и помисли.

— Дайте ми за 12 лв. месо, — каза той съ слабъ гласъ.

— За печене или за готвене? И какво ще го правите толкова малко — каза месарьтъ.

— Повече не мога да взема. Имамъ само още 8 лв. — съ тѣхъ ще купя единъ хлѣбъ.

— Тогава по-добре вземете си за 12 лв. единъ килограмъ бобъ.

Непознатиятъ въздѣхна.

— Имамъ болно дете, — добави той. Отъ цѣла седмица моли да му сготвимъ нѣщо съ месо.

Казватъ, че касапигѣ били хора съ кораво сърдце.